

Taistelua alkoholismia vastaan

Julkaistu 15.7.2011

Olen 26-vuotias mies joka aloitti alkoholin käytön jo 15-vuotiaana. Aluksi oli hienoa kun sai salaa leikkiä "isoa poikaa" kavereiden kanssa ja juoda jonkun vanhemmilta näpistettyä kaljoja ja muuta alkoholia sisältävää tavaraa. Koko touhu tuntui silloin jännältä ja siitä tuli hyvä olo. Mutta mihin se hyvän olon hakeminen johtikaan?

Jos jossain jollain oli viinaksia, niin sinne mentiin keinolla millä hyvänsä juomaan ne pois ja välillä tehtiin kiljua yms. Kunhan vain meni päähän, maulla ja koostumuksella ei ollut väliä. Välillä alkoholia haettiin laittomin keinoin jostakin, silloin se oli vain jännää elämää ja jännityksen hakua... Siinä vaiheessa ei itse tajunnut mitä alkoholin kanssa voi käydä ja mihin se lopulta johtaa – nyt sen tiedän, mutta parempi myöhään kuin ei milloinkaan.

Lopulta alkoholin käyttöni karkasi sen verran lapasesta että viinaa tarvitsin joka perjantai ja joskus keskellä viikkoakin, välillä ryyppättiin viikko putkeen, välillä oltiin viikko ilman. Jokainen tietää mitä tuossa lopulta tapahtui.

Kun muutin toiselle paikkakunnalle aloittaakseni paremman elämän, niin silloin vasta räjähtikin. Naapurissa oli bileitä koko ajan ja meininki oli täysin järjetöntä. Joka yö bileitä ja viinaa, jotkut vetivät vähän vahvempaakin tavaraa. Aina oli kavereita juomiseen ja rahakaan ei ollut esteenä, koska aina sitä jostain sen verran sai että kossupullon pystyi ostamaan.

Pakenin ongelmiani aina viinaan. Monesti pienikin juttu antoi aiheita ryyppätä, kyllä alkoholisti keksii aina keinon! Lopulta heräsin yöllä kovaan kipuun ympäri vatsaa – juomistani oli jatkunut jo kolme vuotta putkeen, joka viikonloppu ja joskus viikollakin tuli otettua. Sen aikainen tyttöystävänikin oli jo muuttanut pois, mutta en tajunnut lopettaa juomistani ajoissa. Kipu oli aivan mieletöntä. Iso mies itki lattialla ja tajusin jo silloin varautua siihen että nyt taitaa olla maallinen vaellus tiensä päässä, pelko oli valtava! Kouristelin ympäri asuntoani ja oksentelin jotain vihreän ja keltaisen väristä litkua.

Hakeuduin lääkäriin samana päivänä kun järkyttävät mahakivut ilmestyivät, ja niin järkyttivät myös lääkärin tutkimustulokset. Maksa-arvoni huiteli 800 rajoilla ja verenpaineet oli niin korkeat että jouduin olemaan kolme yötä tarkkailussa. Haimakin oli tulehtunut (parani onneksi hyvin ja nopeasti), eikä vatsalaukkuni ollut kestänyt juomista vaan sain vatsa-haavan joka meinasi viedä hengen. Söin lääkkeitä 2,5 kuukautta putkeen ja ruokavalio koostui jogurtista ja tuoreesta salaattista. Testejä tehtiin lukematon määrä ja tuntuikin että joka päivä tehtiin uudet kokeet (taisi olla kolmen päivän välein).

Tuon episodin jälkeen olin 6 kuukautta täysin ilman viinaa, mutta lopulta en voinut jättää kannäystä väliin, vaikka meinasin kuolla. Sitten tajusin että jotain pitää tehdä! Vähensin alkon käyttöäni paljon, vaikka lääkärit suosittelivat täysraittiuutta koska elimistöni ei kestäisi toista laakia vaan sitten tulisi monosen autolle töitä. Ja olen vasta 26-vuotias. Tiedän erään 53-vuotiaan opettajan joka kuoli samaan tautiin keskellä kauppa. Kiitin myöhemmin jumalaa siitä että olen hengissä.

Olen ollut muutamissa eri työpaikoissa ja joskus olen jäänyt kotiin sen takia kun olin aamuseitsemältä kannissä kuin apina. Niin, siihen aikaan kun pitäisi olla töissä.

Ensin jätin kirkkaat viinat pois ja otin vain muutaman oluen illassa, jos teki alkoholia mieli. Joskus se lipsahti siihen että aamulla heräsin sohvalta ja ympärilläni oli 18 tyhjää tölkkiä kaljaa. En voi vetää vaan yhtä tai kahta bisseä, minun pitää imuroida ne kaikki! Joskus lupasin nykyiselle emännälle että en osta kuin kolme olutta, mutta kun ne on juotu niin menen hakemaan lisää. Viimeksi kun olin menossa kauppaan kävelen (kauppaan on 2km) pysähdyin puolessa välissä ja mietin että mitä oikein olen tekemässä! Ensiksi se että kävelee pitkän matkan muutaman bissen takia ja sitten vielä takaisin hakemaan lisää. Silloin ymmärsin olevani sairas ja tarvitsevani apua.

Tein päätöksen raitistumisesta itse ja puolisoni on minun tukena siinä. Vaikka olen ollut vasta viisi viikkoa ottamatta pisaraakaan niin ei ole tehnyt edes tiukkaa. Tosin välillä olen havainnut itsessäni levottomuutta, mutta "kohtaukset" menevät ohi suhteellisen nopeasti. Nyt olen päättänyt että olen pitkään ilman alkoholia. En rupea absoluuttisesti karttamaan alkoholia, vaan yritän pyrkiä siihen että voin ottaa vain sen yhden saunaoluen kerran viikossa. Ei enää konttauskanneja eikä bileitä! Jos se ei onnistu niin sitten en ota yhtään, nyt on elämä niin hyvällä mallilla että en varmasti pilaa sitä läträämällä.

Haastavaahan tämä on tuollaisen elämän jälkeen, mutta mitään ei saavuta jos ei itse usko siihen ja tahdo ottaa apua

vastaan. Pakenin omia ongelmiani aina alkoholiin. Nyt on aika ottaa haasteet vastaan selvänä. Olen aloittanut kevyen kuntoilun ja muutamia uusia harrastuksia on tullut mukaan ja uskon että minulla on mahdollisuus toipua tästä sairaudesta.

Nimimerkki:

Tästä se lähtee!

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/alkoholi/taistelua-alkoholismia-vastaan>